

Felkarolandó-e honunkban is a polgári lövészetügy és kik által leginkább?

Fölösleges is talán e lapok olvasói előtt bővebben fejtegetni a lövészetügy jelentőségét korunkban és honunkban. Mert azt hiszem, hogy mindnyájan elfogadjuk tagadhatatlan tényül, hogy a lövöldék keletkezése lépést tart a népek polgáriasodása és pallérozódásával. És hogy a jó lövészek szaporodásával karöltve jár az államszervezetnek szilárdsága. Mert az állampolgárok, ha egyebek mellett jól tudnak bánni a puskával is, — önkénytelenül több önállóságot és erkölcsi erőt képesek tanusítani és kifejteni minden alkalommal, midőn személyes bátorságról van kérdés. Az államszervezet megállapítására s módosítására is sokkal inkább és helyesebb arányban foly be ilyen helyt az állampolgárok összesége, mint ott, hol testi, szellemi és erkölcsi gyámoltalanságban sinlődvén a nép, „róla, nála nélkül“ történik minden az államban.

Hol pedig jó az államszervezet, azaz nem önkény szülte azt csupán, hanem a polgárok együttes akaratának igazságos és hamisítatlan kifolyása az, ott néplázongásról, békétlenségről, forradalmakról szólni sem lehet, mert minden és mindenkor a többség akarata szerint — tehát úgy a mint illik — történik. És ebben inkább megnyugszik a békétlenségre netalán hajlandó kisebbség is, mint az önkénynek bármily vasmarku erős akaratában. Ezt figyelembe véve, esztelenség volt és lesz mindenkor attól tartani, hogy a puska és puskapor veszedelmes szer az állampolgárok kezében. . . . Az, ha nincs hozzá elegendő erkölcsi önállósága és szellemi fejlettsége a népnek. Ezt pedig az u. n. polgári lövészetek szülik és termik a puska használatára nézve.

Ezen egyletekben tanulja meg az ember öntudatosan és minden tekintetben célirányosan használni a puskát.

A lövészetek alkalmával meg-megújuló verseny élénkséget és egymás iránt érdeklődést kelt az emberekben.

A biztos célbalövés önállóságra készít és önbizalmat gerjeszt.

A nagyobb szerű lövészünnepélyek rendezése és az azokban való részvét kedvező alkalmat nyújt a különböző köz- és magánhaszonnal járó ismeretek gyűjtése-, gyarapítása- és terjesztésére.

Hát még az államnak külellenségek által való megtámadtatása esetére minő rendkívüli haszna lenne nálunk is a lövész-egyletek elszaporodásának.

Némely államokban oskolás gyerekkoruktól kezdve rendszeres lövészeti oktatásban részesülnek az állam polgárai. És sokat, igen sokat áldoznak az ilyen államok arra, hogy országos lövész-ünnepélyek rendezése és tekintélyes jutalmak kitűzése által folytonos élénkségbe tartsák az állampolgárok érdeklődését az ügy iránt.

Nálunk ez ügy egészen a „magánvállalat“ természetével bír és annak sorsára van bízva.

Sőt — panasz nélkül legyen felemlítve — a „puskádó“ óta a lövészet ügye közvetlenül sújtva van az állam által.

Pedig „a mondó vagyok,“ hogy inkább 10 lövöldét egy faluban, mint egy koresmát!

A lövészet céljával és hasznával tovább nem törődve és elfogadva azon tényt, hogy a lövészet ügye egészen a magánosok kezdeményezésére és istápolására van bízva, önkényt felmerül a kérdés, hogy: ki van tehát leginkább hivatva annak felkarolására nálunk?

Honunkban polgári tanintézeteink közül tudtommal csak az erdészeti akadémián fordittatik némi gond a lövészet szakszerű mívelésére.

Künn a gyakorlati életben is ritka erdész az, ki a puskához többé-kevésbé ne értene és ne lenne több-kevesebb puska-emberrel folytonos érintkezésben.

Az erdészek vannak tehát leginkább hivatva különösen a félreesőbb vidékeken felkarolni a polgári lövöldék ügyét; állásuk és körülményeiknél fogva legtöbb alkalmuk is van erre.

Kivánatos lenne tehát, ha erdészeink valóban több figyelmet fordítanának a lövészetügy terjesztésére és felkarolására, mint a mennyit eddig észlelni lehet.

A vasárnapi délutáni órákat bizonyára üdvösebben és hasznosabban tölthetnék el bármily egyszerű lövöldében is erdővédeink és az erdészethez tartozó alsóbb személyzet szolgálatban nem lévő része, mint a korcsmák dohos légkörében, kártyasztalnál avagy tétlenül henyélve.

A vasárnap délutánokon csupa unalomból korcsmába toluló nép is szivesebben elbámulná kezdetben a lövészetet. Azután meg maga is hozzá látna rendre; különösen ha az erre serkentő és buzdító módokat mozgásba hoznák és alkalmaznák azok, kik az ügy élén állanak; minők például: bár mily szerény jutalomdíjak kitűzése és jutányos módon való beszerzése a lőanyagoknak stb.

Ha aztán vidékenként elegendő számban keletkeztek lövöldék, kételni sem lehet, hogy kerületenként avagy megyénként lövészet-egyleti szövetségek ne alakulnának, melyek már hatékonyabban működhetnének mindjárt a közös cél elérésére, évenként egyszer-kétszer összejöveteleket, lövészet-ünnepélyeket rendezvén.

S ha mindez fokozatosan fejlődik: egy erős országos lövésztársaság létesülésének nézhetünk elébe, mely a lövészet erényeit és üdvös hatását ép oly jótékonyan istápolná honunkban is az egész államra és társadalomra nézve, mint

történik az pl. a nagy Németországban, avagy a kis Helvetiában. Mindkét állam szervezete erős és biztos ugy benn, mint kifelé, pedig nem kell folytonosan óriási tömegeket „nyakig vasban“ tartani. Sőt utóbbi államban az állandó katonaság eszméjét is alig ismerik, mert lőni tudva, már odahaza kész katona — azaz hogy: „h o n v é d“ a szó nemes értelmében — minden állampolgár.

Hány milliót „spórolnánk“ meg mi is, ha ily módon például csak a honvédség tartását valóban (mert most ezt állítani egyáltalában nem lehet) fölöslegessé tennők; és ha a sorhadhoz jutó ifjak lövészeti kiképzését már otthon elvégezzük vásár- és ünnepnapok alkalmával, ugy, hogy ez iránt kellő gyakorlottságot nyerjenek, akkor pl. a három évi folytonos szolgálati idő tartalmát is aggodalom nélkül lejebblehetne szállíttatni.

Azonban ez utóbbiak már nem erdész elé való dolgok, hagyjuk tehát azt a részét a politikusoknak; mi pedig elmélkedjünk behatóan a fennebbiek felett. És ha valamit fogunk tenni e téren, hiszem, hogy senki sem fogja ránk fogni, hogy pusztítók a sok papirost s nem használunk vele.

Nagy Gyula.

A kocsános vagy kocsántalan tölgy kérgének csertartalma.

(B.) Erre nézve érdekes közleményt tartalmaz a bőrkereskedők és timárok „Gerber“ czimű közlönye, melyszerint Szlavoniából azonos termőhelyről nyert 12 éves kocsános és kocsántalan tölgyek (Querc. ped. és Querc. rob.) kérge a bécsi erdészeti kísérleti állomáson Eitner V. által foganatosított vizsgálatok szerint a következő csertartalommal bir.